

K R O N İ K

DOÇENTLİK MAAŞI HAKKINDAKİ KAZA KARARLAR ÜZERİNDE BİR İNCELEME

Kemal Galip BALKAR

Bilindiği üzere Üniversiteler kanunu öğretimi doçentlik ile başlatmaktadır. Bu sebeple doçentlik rütbesi Üniversite müntesipleri için müstesna bir kıymeti haizdir. Bu kıymeti elde edebilmek yani doçent olabilmek için namzedlerin gayet güç bir sıra imtihanı başarı ile sona erdirmeleri lâzımdır. Bu güçlükler hiç şüphe yoktur ki Üniversite öğretim üyeliğine rağbeti azaltır.

Bu meslekin rağbet kırıcı güçlüklerine karşılık olarak teşvik artırıcı bazı menfaatler temini düşünülmüştür. 4936 sayılı Üniversiteler kanununun on dokuzuncu maddesindeki hüküm bunlardan biridir. Bu maddenin üçüncü fıkrasına göre "doçent ünvanı kazanmış olanların Üniversite öğretim üyeliklerine tâyinlerinde aylık dereceleri, 3656 sayılı kanuna göre almağa müstahak oldukları derecenin bir üstüne yükseltilir ve bu suretle tâyin olunanların bir alt derecede geçirmiş oldukları hizmet süreleri ilk yükselme sürelerinden indirilir". Aynen kanundan alınan bu ibarenin güttüğü gaye pek sarihtir: binbir güçlükle mücadele ederek doçent ünvanı kazanan ve Üniversite öğretim üyeliğine tâyin edilen zati kendisine bir üst derece vermek suretiyle mükâfatlandırmak. Hal böyle iken bu maaş konusu tereddüt ve münakaşaları mucip olmuş, alâkalılar dileklerini kaza makamına arz etmek zorunda kalmışlardır.

Bu yazıda doçentlik maaşı hakkında verilmiş kararları gözden geçireceğiz. Fakat doğrudan doğruya maaş meselesinin tedkikine girişmeden doçentlik tazminatı ile ilgili bir karar bahis mevzuu edeceğiz. Hadise şundan ibarettir. Dâvacı doçentlik tez ve imtihanını 2291 sayılı kanun mucibince vererek "doçent" ünvanını kazanmıştır; fiilen de ders okutmaktadır. 4936 sayılı kanunun 32 nci maddesi mucibince Üniversite tazminatı istemektedir. Dâvalı Ankara Üniversitesi Rektörlüğü verdiği cevap dâvacının şef olarak çalıştığı Yüksek Ziraat Enstitüsünün 5234 sayılı kanunla Üniversiteye ilhaki üzerine asistan ünvanıyla geçtiği,

15/7/1948 tarihinde habilitasyonunu ikmâl etmiş olduğundan bu kanunun geçici birinci maddesi gereğince hakkının saklı tutulması gerekirse de bu fakültede açık doçentlik kadrosu bulunmadığı cihetle eylemli doçentliğe nakline imkân hasıl olmadığından Üniversite tazminatı verilmediği yolundadır.

Burada dikkate şayan olan nokta doçentin fiilen ders okuttuğu iddiasını Rektörlüğün tekzip etmemiş olmasıdır.

Kanun sözcüsü münhal doçentlik kadrosu bulunmadığı noktası üzerinde durmuş, dâvacıya Üniversite tazminatı ödenmesinin kadro fevkinde sarfiyat teşkil edeceğini beyan ederek buna muhasebei umumiye kanununun cevaz vermediği neticesine varmış, bu suretle hadiseyi müतालâa ettiği için Rektörlüğün muamelesinde kanuna aykırılık görmemiştir.

Devlet Şûrası beşinci dairesi E. 48/3427, K. 49/1496 sayılı ve 15/3/1949 tarihli kararında dâvacıya hak vermiş, idarenin muamelesinin iptalini karar altına almıştır. Daire bu kararında "4936 sayılı kanunun 32 nci maddesine göre doçentlere mahsus Üniversite tazminatına istihhak hasıl edebilmek için (1) kanunen doçentlik unvanının ihrazı ve (2) fiilen tedrisat yapmakta olması unsurlarına bağlıdır". Demmiştir. Burada ibarenin düzgün olmasını temin sadedinde "için" kelimesinin kaldırılması lüzumununa işaret ettikten sonra o karar okumağa devam edelim. Karar dâvacının bu vasfının yani doçentliği ihraz ederek ders okutmakta olduğunun dosya mündericatından anlaşıldığını tasrih ediyor. Bu unsurları tesbit eden karar dâvacının doçentliğe mahsus kadro maaşını almakta olup olmaması keyfiyetinin mezkûr maddeye göre (yani 32 nci maddeye göre) bir unsur olarak ileri sürülemediği neticesine varıyor. Bir defa bu noktaya vardıktan sonra maddede mezkûr diğer mani şartlar bulunmadığı takdirde doçentlere bu tazminatın ödenmesi kanunun maksadına tevafuk edeceğini beyan ediyor.

Bizim kanaatimizce, made yanlış anlaşılmıştır; bu yanlışlık "eylemli" kelimesine verilen manadan doğmuştur. Eylemli demek fiilen ders okutan demek değildir; Üniversite kadrosuna doçent unvanı ile girmek demektir. Bir doçent eylemli doçent olduktan sonra fiilen ders okutsa da okutmasa da doçentlik tazminatını alır. Şüphesiz kanunun koyduğu ve kadroda işaret olunan maniler bulunmamalıdır. Esasen bu eylemli olarak öğretim görevinde bulunmak keyfiyeti doçentlere mahsus değildir. Üniversitenin diğer öğretim üyeleri de bu Üniversite tazminatını almak için eylemli olarak öğretim görevinde bulunmak zorundadırlar. Bundan dolayıdır ki aynı kanunun 33 üncü madesinde öğretim yardımcıları bağı altında sayılan öğretim görevlileri, okutmanlar, uzmanlar ve tercümecilerle asistanlar Üniversitenin öğretim üyesi sayılmazlar

ve kendilerine Üniversite tazminatı verilmez. Yine bundan dolayıdır ki Üniversiteler kanununun 22 nci maddesinde "imtihani kazanıp da Üniversite öğretim kurumlarında aylıkla görevlendirilmemiş bulunan doçentler, seçecekleri bir konu üzerinde ilgili fakülte Profesörler Kurulunun onamiyle serbest dersler veya konferanslar verebilecekleri gibi, Üniversitede geçici bir öğretim işiyle de görevlendirilebilirler. Bu hizmetler için Üniversite bütçesindeki ilgili bölümden kendilerine genel hükümlere göre ücret verilir." denilmiştir. Bu da gösteriyor ki 19 uncu maddenin birinci fıkrası mucibince "Üniversite doçenti" unvanını almak başka şey, aynı maddenin üçüncü fıkrasına göre Üniversite öğretim üyeliğine tâyin edilmek başka şeydir.

Aradaki bu farkı görmediği için karar yanlış unsurlara dayanmak suretiyle sakatlanmıştır; dâvacının kazandığı "Üniversite doçenti" unvanının bir kimseyi "Üniversite öğretim üyesi" haline getiremeyeceği noktası gözden kaçmış, eylemli doçent olmayan dâvacıya eylemli doçent muamelesi yapılması lâzım geleceğine karar verilmek suretiyle hataya düşülmüştür.

*
**

Üniversite öğretim üyesi yolunun böylece açıldığını gören dâvacı bu defa yeni bir dâva ikâme ederek (2291 ve 5234 sayılı kanunlar gereğince doçentlik imtihanı vermek suretiyle doçent olduğu ve bilfiil ders okuttuğu ve Danıştayın 13/5/1949 tarih ve 49//1496 sayılı ilâmı ile dâvalı Üniversite Rektörlüğü tarafından doçentlik tazminatı verilmiş olduğu cihetle 3656 sayılı kanunu tadil eden 4598 sayılı kanuna nazaran hususî bir kanun olan 4936 sayılı kanunun tatbiki ile mezkûr kanunun 19 uncu maddesi gereğince aylık derecesinin bir üst dereceye yükseltilmesine karar verilmesini istemiştir.

Dâvalı müdafaasında dâvacının 15/7/1948 tarihinde habilitasyon mesaisini ikmâl etmiş olduğundan 5234 sayılı kanunun geçici birinci maddesi gereğince doçentliğe tâyini gerekmiş olduğunu, fakat bu fakültede açık doçentlik kadrosu bulunmadığından eylemli doçentliğe tâyin edilemediğini ifade ve 4598 sayılı kanunun dördüncü maddesi gereğince bulunduğu kadroda bir terfi süresini doldurmadığından bir üst derece maaşı verilmediğini beyan eylemekte, bu sebeple dâvanın reddini istemektedir.

Kanun sözcüsü 4936 sayılı kanunun geçici onuncu maddesine istinaden dâvacıya hak vermiş ve kararın bozulması lâzım geleceği müta-lâasında bulunmuştur.

Devlet Şûrası beşinci dairesi E. 49/1569. K. 49/3240 sayılı kararında her şeyden önce kadrolu tâyin ve terfilerde kadronun mevcudi-

yeti şart olduğunu tebarüz ettiriyor; münhal doçentlik kadrosu bulunmadığına göre dâvacının doçentlik kadrosuna geçirilmemesinde bir kanunsuzluk bulunmadığını beyan ediyor. Bundan sonra kadrosuz terfiin 4598 sayılı kanunla istinaî olarak kabul edildiğini ve muayyen şartlara bağlanmış olduğu cihetle bulunduğu derece maaşını bir terfi süresince almamış olduğu anlaşılan dâvacıya kadrosuz olarak üst derece maaşı tediyesine imkân olamayacağı neticesine varıyor ve dâvayı red ediyor.

Bu kararda hadiseler izah edilmiş gibi göründükleri halde kâfi dedecede aydınlatılmamış ve netice itibariyle bundan evvelki kararlar uzlaşmaz bir durum meydana gelmiştir. Kararın ilk kısmında bahis mevzuu edilen esas itiraz götürmez; kadrolu tâyin ve terfilerde "münhal" kadronun mevcudiyeti şüphesiz şarttır; fakat dâvacı dâvasında kadrolu terfi istemiş değildir; o sadece Üniversiteler kanununun 19 uncu maddesine dayanarak üst dereceye yükseltilmesine karar verilmesini istiyor. Şu halde dâvayı red ederken kadrolu tâyin ve terfilerde münhal kadronun mevcudiyeti şart olduğunu söylemek ve buna istinaden "münhal" doçentlik kadrosu bulunmadığına göre doçentlik kadrosuna geçirilmemesinin kanuna uygun bulunduğunu belirtmekle mesele hal edilmiş olmaz; sade mesele hal edilmemekle de kalmaz; bu takdirde doçent unvanını kazanmış olmasına rağmen eylemli doçent tâyin edilmemiş bulunan dâvacıya E. 48/3427, K. 49/1496 sayılı kararlar Üniversite tazminatı vermekteki isabetsizlik de göze çarpar. Dâva doçentlik kadrosuna geçirilip geçirilmemek meselesine temas etmediği için bu doçentlik kadrosuna geçirilmeme muamelesinde kanunsuzluk olmadığını tebyin eylemekte ameli bir faide yoktur; bu husus konunun dışındadır. 4598 sayılı kanunun 4 üncü maddesine temas eden kısma gelince bu noktada da dâvaya temas edilmediği zahirdir; çünkü dâvacı talebini 4598 sayılı kanunun 4 üncü maddesine değil, 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesine istinad ettirmiştir. Şu izahattan anlaşılıyor ki karar dâvayı "kanunî mesnedden mahrum" olarak tavsif ederken bizzat kanuni mesnedden mahrum kalmış, dâvacının 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesine dayanan talebini red etmek için sağlam hukuki bir esas bulamamıştır.

Şimdi asıl mevzuumuza doğrudan temas eden kararlara geliyoruz. Bunların birincisi E. 53/1354, K. 53/3549 sayılı, diğeri 53/1661 esas numaralı dâvadır ki 53/3596 karar numarasını alarak diğer dâva ile birlikte 16/12/1953 tarihinde karara bağlanmıştır.

Birinci dâva doçent Dr. Emin Dikmen tarafından açılmıştır. Karar dâvayı şöyle hülâsa ediyor: 60 liralık doçentlik kadrosunda 70 lira maaşlı öğretim görevlisi iken doçentlik imtihanını vererek doçent olduğundan bahisle 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesi gereğince veril-

mesi gereken üst derecenin 4598 sayılı kanunun 4 üncü maddesi gereğince kadrosuz olarak verilmesi talebinden ibarettir. Dâvalının müdafaası hülâsası da 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesinde doçentliğe tâyin edilenlere münhal kadro bulunmâsa dahi üst derece verileceğine dair bir kayıt mevcut olmadığı ve 4598 sayılı kanunda kadrosuz terfi hususunda bir takım şartlar konmuş bulunduğu cihetle dâvanın reddi gerektiği merkezindedir.

Biraz başka bir ifade ile kanun sözcüsü de dâvalı gibi düşündüğünü göstermiş ve dâvanın reddi gerekeceği neticesine varmıştır.

Beşinci daire kararında 4598 sayılı kanun hükümlerine göre kadrosuz olarak bir üst derece maaşına istihkak hasıl edilmek, kanunun tâyin ettiği diğer şartları haiz olmakla beraber bulunduğu derece aylığını bilfiil üç sene almak şartıyla mümkün olabileceğini tesbit eyledikten sonra dâvacının kadrosuz olarak almakta olduğu anlaşılan 70 lirayı üç sene müddetle almamış olduğuna göre yine kadrosuz olarak üst derece maaşı olan 80 liranın tediye edilmemesinde mezkûr kanun hükümlerine aykırılık bulunmadığı neticesine varıyor ve bundan evvelki kararlardaki ittifakın yerini ekseriyete terk etmesi suretiyle dâva red ediliyor. Ekalliyet reyi "4598 kanundan sonra meriyete giren 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesinin son fıkrasında bu madde mucibince doçent unvanı kazanmış olanların Üniversite öğretim üyeliklerine tâyinlerinde aylıklarını almağa müstahak oldukları derecenin bir üstüne yükseltileceği ve bu suretle tâyin olunanların bir alt derecede geçirmiş oldukları hizmet sürelerinin ilk yükselme sürelerinden indirileceği mutlâk şekilde yazılı bulunmasına göre kanun vazı sevk edilen bu hükümle öğretim üyeliklerine tâyin edilen doçentlere üç sene beklemeksizin bir üst derecenin verilmesi imkânını derpiş etmiş bulunmasına ve bu imkânı temin için kadrolu ve kadrosuz diye tefrik yapmamış olmasına ve kadrolu terfiler için şart olan üç sene müddeti beklemek mecburiyetinden kendisini vares-te tutmuş bulunmasına binaen doçentlik unvanını iktisap eden dâvacıya 4936 sayılı kanunun neşrinden evvel meriyete girmiş olan 4598 sayılı kanun veçhile kadrosuz olara üst derece maaşı vermek kabil ve bu da kanun vazının maksadına uygun iken hilâfına yapılan muamelenin iptali lâzım geleceği" suretinde tecelli etmiştir. Ekalliyet reyi iki zat tarafından izhar edilmiş olduğuna göre mesele münakaşa götürür bir duruma girmiş bulunuyor demektir. Yalnız muhalefet, reyindeki "doçentlik unvanını iktisap eden" ibaresini "doçentlik unvanını iktisap etmiş ve eylemli doçentliğe tâyin edilmiş" şekline sokmuş olsaydı şüphesiz gerek dâva-ya ve gerekse müdafaaya daha uygun hareket eylemiş olurdu.

Hadise hakkındaki reylerin ikili üçlü tezahür etmesi meselenin münakaşaya tâbi tutulmasında faide mevcut olduğunu açıkça göstermek-

tedir. Her şeyden önce dâvacının 4936 sayılı kanununun 19 uncu maddesine dayanan dâvasını 4598 sayılı kanunun dördüncü maddesine de temas ettirmesinin bir kusur teşkil ettiğini tesbit eylemek icap eder. Dâva doğrudan doğruya 4936 sayılı kanununun 19 uncu maddesinin üçüncü fıkrasına dayanılarak açılmak iktiza ederdi. Nitekim ekalliyet reyini bu noktaya temas etmiş ve 19 uncu maddenin üçüncü fıkrasının üst dereceye yükseltmek hususunda münhal kadro bulunup bulunmadığına göre bir tefrik meydana getirmediğini müşahade eylemek suretiyle 4598 sayılı kanununun 4 üncü maddesindeki kadrosuz terfi hükmüne benzer bir istisnanın da bu fıkra ile ihdas edilmiş olduğunu kabul etmiştir. Hakiki durumda, kanaatimizce, bu merkezdedir. 4936 sayılı kanun 4598 sayılı kanunun açtığı çığırdan yürümüş, doçent unvanını iktisap ederek eylemli doçentliğe tâyin edilenlere tam ve kâmil bir derece vermeyi istihdaf eylemiştir. Bir derece yükselme hususunda kanun vazunun bu emrini münhal vukuu kaydına bağlamak, her zaman münhal kadro bulunamayacağına göre, onu takyit eylemek olur; buna ise ne tatbikatçının ne de kaza merciinin salâhiyeti yoktur. Bu bakımdan karar bize hatalı görünmektedir. Dâvacı da işin içine 4598 sayılı kanununun 4 üncü maddesini karıştırmakla adeta bu hatayı teşvik etmiştir. Bununla beraber 4598 sayılı kanununun 4 üncü maddesine istinad etmekle hataya düşmüş olan dâvacıyı hatasıyla baş başa bırakarak aynı zamanda 4936 sayılı kanununun 19 uncu maddesi de zikredilmiş bulunduğuna göre dâvanın bu madde bakımından durumunu tâyin etmek lâzım gelirdi; çünkü bir kararı kazaî mürakabeden geçirirken yalnız dâvacının ifadesiyle mukayyet kalmayıp maksadını araştırmak bu mürakabenin tam olması için zaruridir. Karar bu noktaya hiç temas etmiyerek hadiseyi münhasıran 4 üncü maddeye göre müतालâa etmek yolunu tutmuştur; 4936 sayılı kanununun 19 uncu maddesindeki hususiyet bu sebeple kararı ittihaz edenlerin gözlerinden kaçmıştır.

Bundan sonra aynı heyet Dr. Muazzez Eralp tarafından açılan dâvayı rüyet etmiştir. Bu dâvanın özeti şundan ibarettir. Doçent olduğu zaman kadrosuzluk dolayısıyla 4936 sayılı kanununun 19 uncu maddesine göre verilmesi gereken bir üst derecenin 80 liralık kadro temin edildiği 1/3/1952 tarihinde verilmesinin usûlsüzlüğünden bahisle bu terfiin geri alınmasına, fazla mehuzatın istirdadına itirazla bu muamelenin iptali talebinden ibarettir.

Dâvalılardan Millî Eğitim Vekâleti müddeti içinde müdafaasını bildirmemiştir.

Ankara Üniversitesi Rektörlüğünün müdafaası hülâsası şudur: 50 liralık kadroda 60 lira maaş alan asistan iken doçent olup temin edi-

len 50 liralık doçentlik kadrosunda 60 lira almak üzere eylemli doçent tâyin edilen ve normal terfi süresini doldurduğu cihetle 50 liralık kadroda 70 liraya terfi ettirilen dâvacıya temin edilen 80 liralık kadronun maası 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesine göre verilmiş iken, bu kerre doçent olduğu zaman ki maası değiştiği cihetle bu terfiinin kanuna aykırı olduğu yolundaki Divanı Muhasebat istizahı yerinde görüldüğünden bu terfiinin geriye alındığı ve fazla mehuzatının istirdadı cihetine gidildiği merkezindedir.

Dâvanın ve müdafaanın hülâsalarını karardan aldık; fakat hadiseyi gereği gibi bunlardan anılamak mümkün olmuyor. Bu sebeple kanun sözcüsünün raporundan bunları ikmâl etmek lâzım geliyor. Dâvacı 1/1/1950 tarihinden itibaren Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi süt ve süt mamûlleri eylemli doçentliğine tâyin edilmiştir. Dâvacı bu 50 liralık kadroya tâyin edildiği tarihte 50 liralık asistan kadrosunda 60 lira almakta idi. 50 liralık doçent kadrosunda da kendisine 60 lira verilmiştir. Halbuki Üniversiteler kanununun 19 uncu maddesi mucibince dâvacıya eylemli doçentliğe tâyin edildiği tarihte bir üst derece maası olan 70 lira verilmeli idi. Yanlışlık kanaatimizce bu anda başlamıştır. Dâvacı 60 lirada üç seneyi doldurmuş; kendisine bir üst derece daha vermişler, elli liralık kadroda 70 lira alan bir doçent vaziyetine gelmiş; 1951 yılı bütgesiyle (L) cetvelinde bulunan 80 liralık doçent kadrosunun fiili kadroya alınması üzerine bu kadro kendisine verilmek ve 4936 sayılı kanunun 19 uncu madesinden istifade ettirilmek suretiyle 31/1/1951 tarihinde maası 80 liraya yükseltilmiştir. Bilâhare bu muamelenin kanunsuzluğu ileri sürülerek 8/4/1953 tarihinde tesis olunan idarî tasarrufla maası 70 liraya tenzil olunmuştur. İşte dâva bu muamelenin iptaline ve dâvacının maaşlarından kesilmekte olan 70 lira maaş ile 80 lira maaş arasındaki farkın iadesine karar verilmesi talebiyle açılmıştır. Kanun sözcüsünün mütalâası dâvanın reddi lâzım geleceği merkezindedir. Kanun sözcüsünün mütalâası üzerinde durmayarak kararı inceleyelim: Karar dâvalılardan Maarif Vekâletini husumet mevkiinden çıkarmakla işe başlıyor; çünkü Üniversitenin hükmi şahsiyeti vardır ve muameleyi Üniversite tesis eylemiştir. Karar 70 liradan 80 liraya terfi işini 4598 sayılı kanunun 4 üncü maddesine göre üç sene almakla mukayyet görüyor. Bu esastan hareket ettiği için dâvacının bu kadar müddet 70 lira maası almadan 80 lira aylığın tesviyesine imkân olamaz, diyor. Kararın kullandığı ifade tatmin edici değil; çünkü üç sene müddetle maaş almadan memur üst dereceye terfi ettirilemez ki üst derecenin maaşını alabilsin. Bundan dolayı kusuru esasa değil ifadeye attettik. Kararın asıl dikkate değer noktası bundan sonraki kısmıdır. Bu kısımda karar, 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesinin doçentliğe ilk tâ-

yin halinde (yani esnasında) teadül kanunu hükümlerine göre iktisap edilmiş olan maaş derecesinin bir üstünü vermeğe müteallik olduğunu beyan ediyor. Bu suretle karar 1949 yılındaki görüşten uzaklaşmış olduğunu, 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesinin doçentliğe tâyin edilenlere müktesep haklarının bir üst derecesinin verilmesi lâzım geldiğinin kabul olunduğunu ifade etmiş bulunuyor. Böyle olunca bir gün şu durumun meydana geldiğine şahit olmamız mümkündür. Bir zat asistan bulunduğu sırada 50 liralık kadroda 4598 sayılı kanunun dördüncü maddesine tevfikân iki üst derece almıştır; müktesep hakkı 70 liradır; bu sırada doçent unvanını ihraz ederek 50 liralık doçentlik kadrosuna eylemli doçent tâyin edilmiştir.

Bu halde iki istisnaî hükmün aynı zamanda tatbiki lâzım gelecek; 4598 sayılı kanunun 4 üncü maddesine göre 70 lira alan doçente 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesine göre 80 lira maaş vermek icap edecektir. Ancak böyle yapıldığı takdirde ki kanunlarımız doğru tatbik edilmiş olur.

Hadisemizde tatbikatın böyle cereyan etmemiş olduğu yukarıdaki hülâsalardan anlaşılmaktadır. Bundan dolayıdır ki karar kaideyi bu suretle koyduktan sonra (bu dereceler normal şekilde atlandıktan sonra müteakip derece terfiler hakkında tatbiki bahis mevzuu olamaz) diyor. Bu esası da koyduktan sonra karar "kanunsuz olarak yapılan 80 liraya terfiin Rektörlükçe geri alınmasında iptali mucip bir cihet görülemediğini" beyan ederek bu kısmı red ediyor.

Biz kararın bu kısmı ve bunu takip eden verilmiş paraların istirdadı hakkındaki görüşle meşgul olmayacağız. Bunları başka bir yazımızda idari kararların geri alınmasıyla ilgili bir yazımızda incelemiştik. (1) Maksadımız sadece 4936 sayılı kanunun 19 uncu maddesinin anlaşılmasında hasıl olan değişikliği ve tekâmülü göstermektedir.

Kemal Galip BALKAR

(1) Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi Cilt : VII. Sayı : 1-4 Sahife: 300.